

Вступ

У суспільному і економічному житті країн світу регіональна політика перетворилася на один із найважливіших факторів економічного і соціального розвитку. Практично у всіх розвинених країнах спостерігається чітко окреслене прагнення створити умови, які дозволили б регіонам повністю реалізувати наявний потенціал, максимально збільшити їх вклад до національної економіки, здобути конкурентних переваг на світовому ринку.

Прагнення органів державної влади вирішувати головні завдання соціально-економічного розвитку суспільства та утвердження України як високотехнологічної держави реалізується через промислову політику, що базується на реформуванні системи управління промисловістю, подоланні диспропорцій у промисловому виробництві, створенні сприятливих умов економічного розвитку для суб'єктів підприємницької діяльності різних форм власності, повному та ефективному використанні наявного наукового потенціалу і подальшого його розвитку для підвищення конкурентоспроможності промислового виробництва та продукції.

Сьогодні органи місцевого самоврядування виступають основними осередками розвитку промисловості регіону, створюючи умови для безконфліктної реалізації суспільних і приватних інтересів у загальному контексті взаємодії.

Однією з невіршених актуальних проблем є недостатня розробленість теоретико-прикладних аспектів організаційно-економічного забезпечення регіональної промислової політики. Сучасна методологія регіональної політики дозволяє вирішувати комплекс складних питань щодо розвитку промислової політики регіонів, але носить в основному адміністративний характер. З цього приводу необхідним є наявність чітко відпрацьованих у теоретичному та практичному плані підходів до формування, реалізації та розвитку регіональної промислової політики.

Необхідність теоретико-методологічного осмислення і методичного супроводження процесу організаційно-економічного забезпечення регіональної промислової політики диктується сучасними умовами промислового і соціально-економічного розвитку регіонів. Визначення ефективних напрямків регіональної промислової політики, розвиток методології і дослідження практичного досвіду реалізації регіональної промислової політики розглядаються зараз як важлива науково-прикладна проблема, що потребує поглибленого вивчення соціальних аспектів розвитку промислового комплексу регіонів на засадах маркетингу.

Науковий і практичний стан досліджуваної проблеми вимагають формування нових теоретичних положень, щодо організаційно-економічного механізму забезпечення регіональної промислової політики, що дозволило б забезпечувати стійкість позитивних тенденцій у розвитку промислового комплексу регіонів.

Регіональні проблеми промислового розвитку і питання державного управління розглядалися у наукових працях зарубіжних вчених: А. Вебера, І. Ізарда, А. Льоша, Е. Маркузен, А. Маршалла, Й. Г. фон Тюнена, Дж. Фрідмана, М. Фрідмена, Й. Шумпетера, вітчизняних і російських: О. М. Алімова, О. І. Амоши, С. І. Бандура, Б. В. Буркинського, М. П. Бутко, В. М. Геєця, З. В. Герасимчук, О. Г. Гранберга, Г. Груби, Б. М. Данилишина, М. І. Долішнього, С. І. Дорогунцова, С. М. Злупка, О. М. Кандрашова, Г. О. Ковальнової, В. М. Лексіна, А. Г. Мазура, В. К. Мамутова, В. П. Мікловди, А. Ф. Мельник, В. В. Микитенко, Г. І. Оніщука, М. Д. Прокопенка, Я. О. Побурка, В. А. Поповкіна, В. К. Симоненка, Л. М. Письмаченко, В. С. Фатєєва, М. І. Фашевського, А. М. Федорищевої, Л. Г. Червової, Л. Г. Чернюк, М. Г. Чумаченка, О. М. Швецова, Р. І. Шніпера.

Разом з тим проблема управління промисловим розвитком регіону з позиції комплексного підходу до вирішення завдань вимагає подальших досліджень. Це

обумовлено підвищенням ролі регіонів в економічному житті, ускладненням виробничої структури та інфраструктури регіону, значним зростанням територіальних взаємозв'язків, підвищенням мобільності трудових ресурсів, усе більшою значущістю людського фактора в економічному розвитку.

При цьому, враховуючи відсутність усталених демократичних традицій розвитку місцевого самоврядування в Україні та значний рівень централізації державної влади, підтримка промислового розвитку регіональними органами влади є надзвичайно складним і комплексним завданням.

Ускладнює подолання нагальних проблем розвитку промисловості регіонів нерозробленість теоретичних і прикладних засад організації реального співробітництва промислових підприємств з органами влади і управління усіх рівнів, відсутність практичного досвіду ефективного залучення приватного капіталу, залучення неурядових організацій до реальних процесів планування і програмування промислового розвитку території. Зазначені недоліки зумовлюють слабе розуміння сутності і механізму взаємодії органів державної виконавчої влади всіх рівнів з промисловим бізнесом у формі приватно-державного партнерства.

Сучасна глобальна економічна криза ініційована кризою фінансової системи, яка поєднує всі розрізнені кризові процеси та за характером є структурною кризою, що відображає серйозні диспропорції в економіці, викликані невідповідністю її виробничої, продуктової структури та структурі кінцевого попиту. Актуальним постають завдання застосування антикризових механізмів у промисловому секторі економіки регіону. Ідеальним результатом дії системи антикризових механізмів промислового сектора економіки регіону буде досягнення і забезпечення балансу соціальної, економічної, екологічної і інституційної складових розвитку регіону, тобто стійкого розвитку. Загалом, складність, різноманітність процесів становлення і розвитку регіональної промислової політики, наявність великої кількості суперечливих поглядів на формування системи управління регіональної промислової політики вимагають подальшого дослідження цих проблем.